

Murat Uyrakulak

Merhume

ROMAN

♥ can
çağdaş

MURAT UYURKULAK
MERHUME
BİR CİNAYET ROMANI

Can aędaş

Merhume: Bir Cinayet Romanı, Murat Uyrukulak

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: April Yayıncılık, 2016

Can Yayınları'nda 1. basım: Mart 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4905-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750749056

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT UYURKULAK
MERHUME
BİR CİNAYET ROMANI

ROMAN

♥can

Murat Uyrkulak'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Delibo, 2020

Hoca, Baba, Amca, Ben, 2021

MURAT UYURKULAK, 1972'de Aydın'da doğdu. İzmirli. İstanbul'da yaşıyor. *Tol* (2002), *Har* (2006), *Merhume* (2016), *Delibo* (2020) adlı romanları; *Bazuka* (2011) ve *Hoca, Baba, Amca, Ben* (2021) adlı öykü kitapları bulunuyor. Roman ve öyküleri 10 dilde yayımlandı.

“Manitu” Şükriye Uyurkulak’ın hatırasına...
“Suzi” Sûzan Akap’a...
Yıldırım Türker’e...

“ ...

Azımsanamayacak kadar ölmüşüm,
Azımsanamayacak denli ölüyüm

...”

Nilgün Marmara

İçindekiler

KASETTEN

1-A: Giriş Talimi	19
1-B: Tanışma	28
2-A: Altı Kilo	39
2-B: Notalar	46
3-A: Kaktüs.....	54
3-B: Yüzük İzi	61
4-A: Tık tık	71
4-B: Timsahlar	80
5-A: Taş.....	88
5-B: Cila	96
6-A: Yengeç Yürüyüşü	105
6-B: Gecenin Matemi.....	111
7-A: Gülsüm.....	118
7-B: Mancınık	126
8-A: Kolonya.....	136
8-B: Kenef.....	143
9-A: Derya Deniz	153
9-B: Gülhane	159
10-A: Aynştayn'ın Saçları.....	167

10-B: Kaju	174
11-A: Zehra	184
11-B: Taçkapı	191
12-A: Tebessüm	199
12-B: Park	208
13-A: Bozuk Süt	217
13-B: Mezaristan	225
14-A: Fincan	233
Koma	243

DEFTERDEN

Birinci Defter: Şimdiki Zaman	249
İkinci Defter: Geniş Zaman	263
Üçüncü Defter: Di'li Geçmiş Zaman	275
Dördüncü Defter: Gelecek Zaman	294

GÜNLÜKTEN.....	313
----------------	-----

ELDE ŞU KİŞİLER VAR:

Evren Tunga: Müstakbel mevta... Ölmeden önce sevdiklerini kurtarmaya çalışıyor...

Hilmi Şerbet: Huysuz bir hafiye... Zengin olmak istiyor...

Davut Vahdet: Hilmi Şerbet'in yakışıklı ortağı... Âşık oluyor...

Alper Kenan Kaldıran: Evren Tunga'nın abisi veyahut babası... Suna'yı çok özlüyor...

Suna Kaldıran: Alper Kenan'ın güzel karısı... Kayıp...

Gülsüm Tunga: Evren Tunga'nın annesi... Bir vakitlerin namlı fahişesi...

Şevket Kara: Şerbet ile Davut'un dilsiz badisi... Cinsiyet değiştirmek istiyor...

Kader Atmaca: Evren Tunga'nın genç sevgilisi... Dansözlük ve falcılıkta mahir...

Yusuf Sertoğlu: Eski yazar, yeni ayyaş... On bin lira bekliyor...

ELDE ŞU İPUÇLARI VAR:

Evren Tunga'nın doldurduğu on dört adet kaset... Yusuf Sertoğlu'nun yazdığı dört adet not defteri... Şevket Kara'nın tuttuğu bir adet günlük...

ELDE ŞU SORU VAR:

Yani, siz, hepiniz?

KASSETTEN

1-A

Giriş Talimi

Bir gün, öyle bir an geldi ki, kötü biri olmaya karar verdim. Taştan bir kalple kurtulurum sandım. Ama çok geçti artık, tüm vakitlerin sahibi silahına benden önce davranmıştı, şahane bir tebessümle bastı tetiğe, kurtulamadım, günaha girdiğimle kaldım.

Şimdi önümarkamsağımsolumüstümbaşımıüzüm-gözüm tövbe... Sanskritin Uruguay lehçesinde bir bebeğin telaşlı, kuyruklu, muzaffer yarısı demek değil tövbe. Nice yoksula kamyon kamyon kamulaştırılmış sosis yedirmek manasına da gelmiyor, ki hatırlıyorum Gandicik, yıllar evvel, Taksim Otuzbir Şenlikleri sırasında çocuğu olmayan kadınlar, fişek misali oradan oraya uçuşan tövbeler altında ısırğanotlarını çiğniyorlardı, ayaklarıyla değil ağızlarıyla, kıpkırmızı kabarmış dudaklarından çenelerine haki sular akıyordu, zira atadan şifacı meşhur bir çilingir, Taksim Meydanı'ndaki ısırğanların kısırlık illetine deva olduğunu söylemişti.

Viyana kapılarından kırık anahtarlarla dönüldüğü vakitler İstanbul'da kısır kadınları, boyunlarına demir tasma takıp sokaklarda dolaştırırlarmış, tasmanın anahtarını da tam Bebek muntikasıdan Boğaz'a atarlarmış, ezkaza doğum yapana dek kalırmış o tasma boyunlarında. Doğumdan hemen sonra muhitin çilingiri tasmayı açmaya çağrı-

lirmış, para ödemezlermiş çilingire, onun yerine, lohusa safhasından sonra bahtiyar anneyle üç halvet hakkı verilmiş, üç halvetin bir dahi veladete vesile olacağı düşünülürmüş. Taze canların kapısını açamazsa çilingirin ümmetten olmadığına hükmedilirmiş, açarsa olduğuna...

Boğaz'ın iki yakası içsavaşı müteakip dev duvarla ayrılmadan önce bunun gibi havalı hikâyeler döktüren kabası ay-yıldız, pazısı bismillah dövmeli bir şair vardı, Hak ile haz arasında kalmıştı, bir müddet tebdilikiyafet edip nice batakhane eşiği aşındırdı, cilveleşme esnasında bilimum muzaffer ecdadın felekfeza cenkleri zihninde sepya resimler misali resmigeçide başladığından bir defa olsun rahata eremedi, nihayet hazdan umudu kesip tövbe etti, bekârlık andı içti, köşe yazarlığı, televaizlik, vekillik, bakanlık, simsarlık derken karun kadar zengin oldu, kalan ömrünü çil çil cumhuriyet altınlarına attırarak geçirdi ki dört martı, üç güvercin, iki kuzgundan müteşekkil uçuk bir çete, şahdamarına vahşi bir gelincik musallat etmek marifetiyle canını almış diye anlatırlar, ben vefatını duyduğumda ellerimi antibakteriyel sabunla yıkıyordum, közlenmiş kırmızıbiberli pizza söylemiştik, beni severlerdi vaktiyle, mayhoş tuhafiye, küflü kırtasiye kokusu, sadak ve azim! Azim demişken, diyorlar ki sevmek, sevmek, bir de girmek! Diyorlar ki mevzu budur gerisi palavra. Hal böyleyken biz oturup bir kitap yazalım yine, ne lüzum varsa. Müptezel memleket dingili tosuncuklar için bir giriş deneyelim önce. Necip bir topluluk adına girdiğimize göre sapı sert başı dik olsun. Kurtlanmış nice cıvık Yaradan gayet iyi bilindiği üzere, bir bakmışsın kaplan kesilip el enseyle altına alan, bir bakmamışsın mahzun çocuk gibi salya sümük koyna giren bir güruhtur bu. O sebepten biraz muğlak biraz ağlak da olsun...

Sevmeyeceksin, güvenmeyeceksin, delirmeyeceksin! Burada seveni çizerler, delireni düzerler, derviş değil ber-

duş ederler, geberir gidersin. Uzaklarda koca koca şehirler delirip üzerine emekli maaşı bile alıyormuş. Hiç umutlanma, zifirî bir deliğe tıklarlar, marşlar çığıra çığıra düzerler. Büyük lafları da düzülürken edersin artık, hürriyet-müsavatuhuvvet, o olmazsa vatanmilletsakarya, o da olmadı hürteşebbüsserbestpiyasa, bu cennet topraklara şakır şakır yağmur yağmazken, yağma alışkanlığından miras kalışlığına lanet ederek, sıcak sulara varmak için kafalarını zehir gibi işleten gâvurlara sefil küfürler geveleyerek... Lan oğlum, lan kızım, çocuksun sen, bücür ve ayısın lan, bütün bu boklu manzara senin iyiliğin için lan! Kapa çeneni oturduğun yerde otur. Oturduğun yer sertliği tuhaf ve ılık bir yurtttur, ki arada bir kalkıp şanlı maziye bakarak inmeyi, kalkıp tekrar inmeyi, kalkıp tekrar inmeyi, inleyerek sevmeyi, severek ölmeyi, nihayet indığın ve indirdiğin yerde hiç olmazsa yaşadığına şükretmeyi ihmal etme lan!

İhmal demişken, az önce empidokuzpleyırımında merhum Münir Nurettin, “O daha genç yaşında, benimse geçmedi çağım!” diye değiştirdi, ya da kim bilir, bir nevi tamamladı merhum Necdet Atılğan’ın güftesini, billur sesli akıncı Selçuk, çağ değiştiren efradın torunu 1964 model İstanbullulardan azman bir alkış aldı. Memlekette canlı kaydı yapılan ilk konserdir bu. “Biraz Kül Biraz Duman”da mest eden, “Hatırla Maziye” şarkısında hüzünlendiren, “Kalamış”ın gazelinde coşan, “Yeniçeriye Gazel”de etten kemikten bir kös olan, “Endülüs’te Raks”la kendinden geçen, “Kör Kuyular” a yuvarlanan, rindlerle beraber ölen Münir Nurettin Selçuk, vokalistlerinden birkaçına çağını göstermiş midir, merak ederim.

Tabletimin ekranında eflatun bir mesaj belirdi: “Edepsiz!!!”

“Ne oldu?” diye fısıldadım. Eflatun çoğaldı:

“Olmadı!!! Geeçççç!!! Hadiiii!!! Yürüüüü!!!”

Hayalet köpeğimin burnu, firari kedimin kuyruğu,

imhası zaruri yegâne mahluk olan insanın ruhu kadar kavurucu bir eflatun, tablet haklı, böyle giriş olmaz, olsa şaşardım.

Zaten her şey, hep, her daim, fena halde tekrar, soru sesi ti, eski suda ab, insanyumun simgesi öd!

Öyleyse geçip gelelim, dönüp varalım, çıkıp girelim tekrar. Sıradaki talim, eli kalem tutan plaza canavarları, sahte yalvaç tüccarları, eski mazbut günler turlakları için gelsin. Aşırı hızdan mustarip çağımızın onulmaz yaralarına, gözlerim doldu bak, merhem süresi bir asudelik, süratle kirlenen dünyamızın yatışmaz ağırlarına, ağlayacağı şimdi, yâr olası bir sadelik taşısın... Tam yedi eski hademenin geçim sıkıntısı sebebiyle müntehir istatistiklerini kabartmasına yol açan zalim robot Muhittin, bakımsızlıktan iyice kulak kemirici raddeye gelen dahilî cızırtıları eşliğinde çay kahve meşrubat dağıtıyor masaya. "Eklemlerinde kireçlenme var garibin," diyor, spor servisi şefi Ali Murat, her zamanki psikopat sırtışıyla. Çinli Li Li Hu'nun 8.98'lik 100 metre dünya rekoru haberini, müteveffa Edson Arantes do Nascimento'nun üç bin sayfalık biyografisini okumaya dalıp atladığından beri her an kovulacağı korkusuyla yaşıyor ve korku onda daimi gevezelik hasıl ediyor.

Ülkenin en haysiyetsiz, en alçak, en satkın gazetesinin gündem toplantısı... Şeytan gibi akıllı, yılan gibi tahsilli, zehir gibi kültürlü köleler sıfatıyla dizilmiş masanın etrafına, genel yayın yönetmenini bekliyoruz, insanlıktan istifa etmek için hepimizin envai sebebi var, zerre şikâyetçi değiliz.

Meydinindiya pabuçlarımın sol tekini masa altından ekonomi editörü sevgilimin ayak bileklerine sürüyorum. Hoşlanmıyor bu tarz hareketlerden, ben bayılıyorum. Onun hazzetmediği, benim bayıldığım milyon mevzudan biri. İmkânsızlıkla ve daim sıkıntıyla malulüz, penceremize her sabah bet sesli dev kargalar tünüyor,

onları duymayalım diye kahvaltı masasında bağıra çağıra kavga ediyoruz, evden küs çıkıp servis otobüsünün radyosundan yükselen ikinci şarkıda barışıyoruz, dayanılır gibi değil, ama işte, sevgilim fıstık gibi, delirirse tonbalıklı salatadan delirecek...

Bana dikeyiyor gözlerini, aynı sene içinde 27. Büyük Emekli Kıyama Koşusu'nu, 16. Kalkedon Bağımsızlık Günü Yarışı'nı, 39. Levant-Kuzey Afrika Fetih Kupası'nı art arda kazanan, ismi kimseyi yanına yaklaştırmayıp her daim beyaz bayrak ayna yapmasından mülhem Sekteriyat gibi hülyalı bakıyor, önündeki kâğıda bir şeyler yazıp çaktırmadan önüme sürüyor: "Solgunsun çok, kireç gibi yüzün, hiç beğenmiyorum halini, görünsen mi bir doktora Evren?"

Yazdıklarını tebessüm ederek okuyorum, bıraksam kendimi kahkaha atacağım, bu devrik cümle hastalığı alkolik vatanperver şairlere hayran Türkçe-Edebiyat öğretmeni annesinden miras sevgilime, ana kız, koca bir boeingyedibindokuzyüzsekseneyedi Atlantik'in on bin metre dibine çakmayı başarıp buharlaşan pilot babadan kalma dolgun maaşla salaklığın kitabını devrik cümlelerle yazmışlar yıllarca, şimdi benim başıma patlıyor kabak, ki kargalı kavgalı sabahlardan ve bu son kabaklı cümleden görüldüğü kadarıyla, salaklıkta aşağı kalır yanı yok şahsımın da.

Cevabı yazıp iade ediyorum, "Ekonomi Servisi Sabah Gündemi" başlıklı sayfayı:

"Bütün gece rahat durmadın, yedin bitirdin, canıma okudun, ya ne olacaktı gülüm?"

Milli yavaşaklık imalatçısı ve aşkın aşkınlaştırıcılığı konulu pespaye pazar yazıları erbabı genel yayın yönetmenimiz teşrif edince derhal toparlanıp şak diye basıyoruz tabletlerimizin düğmelerine, masaüstümde pembe bulutlar, iki yavru penguen, merhum küçük İskender'den bir mısra:

“De gülüm, de ki ela bir günde geleceğim...”

Başım fır fır dönüyor, sabah multivitamin hapımı, çinko şurubumu, bağıışıklık güçlendirici damlamı almayı unutmadım halbuki.

Genel yayın yönetmeni anmaya tenezzül edilmeyecek kadar berbat esprilerinden birini masaya saçıp toplantıyı açıyor. Her zaman önce kültür sanat servisi sunar gündemini, başlıyorum okumaya:

“Nobel bahisleri açıldı... Evvela ölümler listesi: Filip Rot bire otuz bir, Milan Kundera bire altmış dokuz...”

* * *

İki gün boyu yüzümdeki solgunluk bir türlü geçmeyip, başımdaki pervane bir türlü durmayınca, Özel Derman Deva Hastanesi’nde, eski sevgilim her daim doktorum Bahar’ın yanında alıyorum soluğu. Kan idrar kıl tüy tahliline yolluyor beni. Kesik ucu kaligrafi kalemlerini andıran iğne damarımdayken hemşirenin telefonu çalıyor, *selviboylumalyazmalım*, bir eliyle iğnenin devamındaki enjektörü tutuyor, diğeri eliyle telefonu çıkarıyor önlüğünün cebinden, avucu kınalı, nikâh yüzüğü pırıl, belli, yeni evli, ekrandaki isme bakıp âşık âşık gülümsüyor, hastane özel, talimatlar sert, mesai saatlerinde konuşmak yasak, kırmızı tuşa basıyor, tekrar cebine koyuyor telefonu, birbirimizi süzüyoruz, Avrasya büyüklüğünde kara gözleri var, arzuya ürperiyorum, “Sevgi emektir,” diyorum. “Siktir” diyor, enjektör doldu, bir parça pamukla bastırıldığı iğneyi çekerken son damla kan yere süzülüyor, bir çocuk sureti halinde yayılıyor beyaz zemine, fazla emekten buharlaşıyor.

Gün var bir an kadar, gün oluyor asra bedel. Ertesi gün, neticeyi öğrenmeye giderken hastaneye, geçerken taksiyle Agora’nın önünden, cam kenarındaki masalar-

dan birinde, rakı bardağını kafasına diken kadını Bahar'a benzetince, kendi kendime gülümsüyorum. Birlikteyken içki şişelerimin yerine bitki çayları koyarak beni mütemadiyen sağlığa davet eden eski aşkım, öğle vakti, dandik bir meyhanede rakı fondipleyecek değil herhalde.

Hastaneye vardığımda Bahar'ı odasında bulamıyorum. Sabah erken şöyle bir uğrayıp çıktığını söylüyorlar. Haberi vermek çömezine düşüyor ve meyhanedekinin Baharlığı teyit ediliyor böylece.

Metin olmaya, dik durmaya, gözlerime hücum eden yaşları zapt etmeye çalışıyorum.

Çömez, "Elimizden geleni yapacağız, ama en fazla bir yıl," cümlesini üzgün görünme gayretiyle kurarken yüzünde beliren ince tebessüm gözümden kaçmıyor. Kara haber vermekten zevk alan bir sapık mı acaba? Yoksa suretinden mi arızalı?

"Hiç mi umut yok?" diye soracakken, önce davranıyor: "Eğer durum bu vahamette olmasaydı, yani beyninizdeki habis oluşum neredeyse bütün iç organlarınıza yayılmamış olsaydı belki daha serinkanlı bir beyanda bulunabilirdik... Fakat açık konuşmanın yerinde olacağına karar verdik... Zira, nasıl demeli, durum zor, bir hayli zor..."

Susuyor, "beyan" kelimesine takılıyorum, en son ne zaman duymuştum bu kelimeyi, vaziyete bakılırsa bir daha da duymayacağım kesin gibi. Doğruca gözlerime dikeyiyor gözlerini, tebessümü silinmiş, yüzüne erken bir matem ifadesi yerleştirmeyi becermiş nihayet, midem bulanıyor, çenemin sol tarafında yeni zuhur eden kahverengi ben artık minyatür bir vefat mührü, acı acı kaşınıyor.

Devam ediyor:

"Hayatınızı hiçbir sorun yokmuş gibi sürdürebiliyor olmanız bünyenizin sağlamlığına delalet... Keza belirtilerin bu kadar geç ortaya çıkması da... O yüzden hastalık daha yavaş seyredebilir ve terminal safhaya geçiş tahmin

ettiğimizden uzun sürebilir... Ama bu sürenin büyük ihtimalle sekiz-dokuz ayı aşmayacağını, son safhanın da ıstıraplı olacağını bilmelisiniz..." Bu beyaz önlüklülerin kelimelerle ürkütücü bir ilişkisi var, şimdiki zamanda ceyran eden bir konuşma yapmıyorlar da, alelade, kadim bir ölümü sakız misali çiğniyorlar sanki.

Devam:

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Soruya bak hizaya gel.

Ne yapılabilir ki dokuz sekizlik bir ömürle?

"Elbette hatıralarımı yazıp ölümsüzlüğe zar atıcam... Nasıl fikir?"

Cevap vermiyor, karşılıklı kara kara gülüyoruz. Bir soru daha:

"İçimdeki iştahlı canavarlar, şu habis hücreler, koddumunun arsız piranaları yani... Kitabımın ilk cümlesi de bu olacak, ne dersiniz?"

Çömez aniden ciddileşiyor, küfürden pek hoşlanmıyor anlaşılın, yüzünde yine o matem tülü, devam devam:

"Kitabınızı yazmanız için sakın bir ruhsal iklime ihtiyacınız olacaktır muhtemelen... Sizin gibi hastalarımız için önerdiğimiz bir terapi programı var... Bu hususta yardımcı olabilirsiniz... Gerçi henüz Bahar Hoca'yla konuşmadık, ama şayet..." Şayet demişken, bu hiç olmadı, zira "koyarım terapine" şeklinde bir münasebetsizlikle devam edesim, sonra kalkıp çömezın dişlerini odanın en hijyenik mıntukasına seresim, hatta o dişleri un ufak edip arsenikle karıştırarak boğazından aşağı dökesim, sonra da Agora'ya gidip Bahar'ın karşısında üç-beş yetmişlik deviresim var. Demek ki olmamış. Demek ki giriş zormuş.

Tam teçhizatlı ilahlar aşkına denemekten yılmayalım... Türk Dil Kurumu lugatına göre "girmek":

- Dışarıdan içeriye geçmek...
- Sığmak...

ELDE ŞU KİŞİLER VAR:

Evren Tunga: Müstakbel mevta... Ölmeden önce

sevdiklerini kurtarmaya çalışıyor...

Hilmi Şerbet: Huysuz bir hafiyeye... Zengin olmak istiyor...

Davut Vahdet: Hilmi Şerbet'in yakışıklı ortağı... Âşık oluyor...

Alper Kenan Kaldıran: Evren Tunga'nın abisi veyahut babası... Suna'yı çok özlüyor...

Suna Kaldıran: Alper Kenan'ın güzel karısı... Kayıp...

Gülsüm Tunga: Evren Tunga'nın annesi...

Bir vakitlerin namılı fahişesi...

Şevket Kara: Şerbet ile Davut'un dilsiz badisi...

Cinsiyet değiştirmek istiyor...

Kader Atmaca: Evren Tunga'nın genç sevgilisi..

Dansözlük ve falcılıkta mahir...

Yusuf Sertoğlu: Eski yazar, yeni ayyaş... On bin lira bekliyor...

ELDE ŞU İPUÇLARI VAR:

Evren Tunga'nın doldurduğu on dört adet kaset... Yusuf Sertoğlu'nun yazdığı dört

adet not defteri... Şevket Kara'nın tuttuğu bir adet günlük...

ELDE ŞU SORU VAR:

Yani, siz, hepimiz?

Murat Uyurkulak'ın 2017 tarihli eseri *Merhume*, kahramanları yok sayılanlar, ezilenler, kenardakiler, katli münasip sayılanlar olan, ele aldığı ağır mevzulara karşın gürül gürül akan çok renkli, çok sesli bir roman. Bu toplumunun harcını karmış erkekliği, militarizmi, darbeleri, şiddet ve kırım eşelerken çokkültürlülükten, cinsel özgürlükten, duyarlılıktan yana koyuyor tavrını; yani bizi dert ediniyor, hepimizi...

#kültür #cumhuriyet #kaybedenler #ezilenler #çokseslilik #toplumsalcinsiyet
#karnaval #adalet #yakıntarih

